

Sygn. akt IX Ga 112/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Przemysław Grochowski (spr.)

Sędziowie : Sędzia Sądu Okręgowego Małgorzata Skoczyńska

Sędzia Sądu Okręgowego Elżbieta Jakubiec

Protokolant : Paweł Drapsiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lipca 2017 roku w L.

sprawy z powództwa B. (...) spółki prawa litewskiego w W.

przeciwko K. K.

o 5.394,47 euro z odsetkami ustawowymi

na skutek apelacji powódki B. (...) spółki prawa litewskiego w W. od wyroku z dnia 12 grudnia 2016 roku w sprawie VIII GC 542/14 Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku

I. oddała apelację.

II. zasądza od powódki B. (...) spółki prawa litewskiego w W. na rzecz pozwanego K. K. kwotę 1.800 (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO M. S. SSO P. G. SSO E. J.

IX Ga 112/17

UZASADNIENIE

Powództwo dotyczyło zasądzenia kwoty 5.394,47 € wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 14 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz z kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.535,11 zł od pozwanego K. K. na rzecz powódki B. (...) Spółki prawa litewskiego z siedzibą w W. z tytułu wynagrodzenia za usługę transportową z Rosji do Polski zleconą przez stronę powodową pozwanej, stwierdzonego w fakturach nr (...) (...) - (...) - (...), z tym że kwoty z nich wynikające zostały częściowo umniejszone z uwagi na redukcję ładunków i do zapłaty pozostało 5.394,47 €.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Ś. oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wskazując jako przesłanki swojego rozstrzygnięcia, że pozwany, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) K. K.

z siedzibą w L., zlecił powódce B. (...) Spółce prawa litewskiego z siedzibą w W. transport towaru z Rosji do Polski. Transport odbywał się postawie trzech umów przewozu z dnia 19 marca 2013 roku, 22 marca 2013 roku i 19 kwietnia 2013 roku. Towar

w ilości 200.000 kg był przeznaczony dla firmy P. P.H. (...)

w K. za cenę po 1.370 zł za jedną tonę. Zgodnie z treścią wszystkich umów, przewóz odbywał się na warunkach Konwencji CMR. Przewóz odbywał się sześcioma pojazdami, każdy posiadał list przewozowy CMR. Jeden z transportów obejmujący proso czerwone z przeznaczeniem na paszę dla zwierząt, został załadowany w dniu 4 kwietnia 2013 roku w miejscowości E. w Rosji na samochód ciężarowy o nr rej (...)

z naczepą (...) zamówioną przez firmę spedycyjną (...) Litwa (pośrednika B. - (...) W. Litwa) ze spółki (...) w Rosji i przybył na przejście graniczne w K. B. w dniu 10 kwietnia 2013 roku. Po przybyciu na przejście graniczne tego pojazdu pozwany K. K. został poproszony przez pracowników powódki o przesłanie do odprawy celnej oświadczenia – deklaracji zawierającego informację o faktycznym przeznaczeniu prosa. Pozwany takie oświadczenie wysłał emailiem na adres powódki w dniu 10 kwietnia 2013 roku. Z treści tego oświadczenia wynikało, iż proso zostanie wykorzystane do produkcji, do przetwórstwa, nie będzie wykorzystane do siewu

i przed wprowadzeniem do obrotu zostanie oznakowane. Oświadczenie – deklaracja miało być doręczone kierowcy samochodu ciężarowego lub bezpośrednio agencji celnej gdzie miała się odbyć odprawa celna. Po przekroczeniu granicy pojazd skierowano do Agencji (...) w B.. Z przekazanych przez nadawcę (pозwanego) dokumentów, w tym certyfikatu weterynaryjnego i przesłanej deklaracji–oświadczenia pozwanego, wynikał obowiązek dokonania w granicznym Inspektoracie Weterynarii

w K. B., granicznej kontroli weterynaryjnej i fitosanitarnej przewożonego prosa. Przewieziony towar nie przeszedł takiej kontroli, ponieważ kierowca samochodu okazał w dniu 10 kwietnia 2013 roku oświadczenie z przerobioną treścią, iż proso będzie wykorzystane do celów do produkcji mąki, nie będzie wykorzystywane jako pasza dla zwierząt, będzie wykorzystywane w celu przetwórstwa jako składnik spożywczy. W związku z faktem, iż proso nie zostało we właściwy sposób odprawione nie była możliwa sprzedaż tego towaru przez pozwanego K. K. Ł. Ł. zgodnie z umową z dnia 19 marca 2013 roku. Powód uznając, że zrealizował umowy przewozu wystawił pozwanemu faktury nr (...) (...)- (...) (...). Kwoty z faktur zostały częściowo umniejszone z uwagi na redukcję ładunków i do zapłaty pozostało (...),47 €.

Pozwany w dniu 15 kwietnia 2013 roku poinformował powoda o zaistniałej sytuacji i stracie jaką poniesie z tytułu przedstawienie na granicy podrobionej deklaracji –oświadczenia o przeznaczeniu prosa. Pozwanemu udało się sprzedać to niewłaściwie zadeklarowane, bez kontroli fitosanitarnej i weterynaryjnej na granicy w K. B. proso K. B., ale z przeznaczeniem na biopaliwo, biomasę do spalania w ilości 20.730 kg za cenę 0,30 zł z kg netto. Łącznie zapłacono mu kwotę 6.529,95 zł. W dniu 22 kwietnia 2013 roku, pozwany K. K. przedstawił powodowi oświadczenie o sprzedaży ze stratą tego prosa K. B. za kwotę 6.219 zł netto, zamiast za kwotę 28.400,10 zł netto Ł. Ł. i zażądał różnicy w kwocie 22.181,11 zł netto (28.400,10 zł -6.219 zł= 22.181,11 zł), co stanowi po przeliczeniu kursu za jedno EURO w wysokości 4, (...) złotego z dnia sprzedaży tj. 19 maja 2013 roku kwotę 5.393,50 €. W tym samym piśmie pozwany złożył oświadczenie o potrąceniu swojej wierzytelności w kwocie 5.394,50 € jaka przysługiwała mu od powoda z tytułu szkody powstałej w wyniku niewłaściwego wykonania umowy przewozu z wierzytelnością jaka przysługiwała powodowi z tytułu wykonanej usługi zgodnie z fakturami VAT o nr (...) i wezwał do polubownego zakończenia sporu w terminie 7 dni. Powódka nie uznała stanowiska pozwanego, o czym świadczy treść pisma pozwanego z dnia 10 maja 2013 roku podtrzymujące oświadczenie o potrąceniu z dnia 22 kwietnia 2013 roku. W dniu 28 maja 2013 roku, pozwany złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa oszustwa oraz podrobienia dokumentu i posłużenia się takim dokumentem w dniu 10 kwietnia 2013 roku w K. B. przez powódkę. Powódka nie zgodziła się ze stanowiskiem pozwanego i w dniu 14 czerwca 2013 roku wezwano go do zapłaty kwoty 5.394,50 €. W ocenie Sądu Rejonowego nie ulegało wątpliwości, iż strony łączyły umowy przewozu towaru z terenu Rosji do Polski Towar w ilości 200 000 kg był przeznaczony dla firmy P. P. H. (...) w K. za cenę po 1.370 zł za jedną tonę. Zgodnie z treścią tych wszystkich umów przewóz odbywał się na warunkach Konwencji CMR. Jeden z transportów obejmujący proso czerwone z przeznaczeniem na pasze dla zwierząt został załadowany w dniu 4 kwietnia 2013 roku w miejscowości E. w Rosji, na samochód ciężarowy o nr rej (...) z naczepą (...) zamówioną przez firmę spedycyjną (...) Litwa (pośrednika B. - (...) W. Litwa) ze spółki (...) w Rosji i przybył na przejście graniczne w K. B. w dniu 10 kwietnia 2013 roku. Z dokumentów dołączonych do listów przewozowych CMR przekazanych przez nadawcę K. K., a w tym z Certyfikatu Weterynaryjnego oraz z deklaracji- oświadczenia o przeznaczeniu tego prosa, wynikał obowiązek dokonania w G. Inspektoracie Weterynarii w K., granicznej kontroli weterynaryjnej i fitosanitarnej. Przewieziony towar nie przeszedł takiej kontroli, gdyż jak ustalono, kierowca samochodu okazał w 10 kwietnia 2013 roku. oświadczenie podrobione z informacją, iż proso będzie wykorzystane do celów spożywczych jako komponent do produkcji mąki, a nie zaś

do produkcji paszy dla zwierząt. Niepoddanie towaru kontroli weterynaryjnej spowodowało, że wwożony do Polski produkt nie mógł zostać przedmiotem obrotu do jakiego był przeznaczony. Jak wskazał Sąd Rejonowy skutkowało to tym, iż pozwany K. K. nie mógł sprzedać tego towaru, tak jak to wynikało z celu jego zakupu na terenie Rosji i przewozu go do Polski oraz jak tego podjęła się powódka B. - (...) spółka prawa litewskiego z siedzibą w W. zawierając z pozwanym umowy przewozu tego towaru. K. K. poniósł szkodę w kwocie 22.181,11 zł (5.394,50 €), wynikającą z różnicy ceny pomiędzy zakontraktowaną ceną towaru przeznaczonego jako komponent do produkcji paszy dla zwierząt, a ceną sprzedaży tego towaru jako biomasy. Pozwany w tym postępowaniu zarówno samą szkodę jak i jej wysokość udowodnił zgodnie i z treścią art. 6 kc. Pozwany w dniu 22 maja 2013 roku złożył powódce B. - (...) spółce prawa litewskiego z siedzibą w W. oświadczenie

o potrąceniu swojej wierzytelności w kwocie 5.394,50 € jaka przysługiwała mu od powódki z tytułu szkody powstałej w wyniku niewłaściwego wykonania umowy przewozu z wierzytelnością jaka przysługiwała powodowi z tytułu wykonanej usługi zgodnie z fakturami VAT o nr (...). Pozwany uczynił to zgodnie z treścią 499 kc, zaś wszystkie przesłanki z art. 498 kc zostały spełnione. Wskazując na treść art. 11 ust.1 i 3 Konwencji CMR (Dz.U. z 14.09.1962 .), która ma zastosowanie w niniejszej sprawie w celu załatwienia formalności celnych lub innych, jakie należy wypełnić przed wydaniem towaru, Sąd Rejonowy wskazał, że nadawca, czyli pozwany, powinien załączyć do listu przewozowego lub postawić do dyspozycji przewoźnika potrzebne dokumenty oraz udzielić mu wszelkich żądanych informacji, zaś przewoźnik, czyli powódka, odpowiada jak komisant za zagubienie lub niewłaściwe użycie dokumentów wymienionych w liście przewozowym i dołączonych do niego lub wręczonych przewoźnikowi. Jednakże odszkodowanie, które go obciąża, nie może przewyższyć odszkodowania, jakie należałoby się w razie zaginięcia towaru. Biorąc pod uwagę również treść art. 3 Konwencji CMR (Dz.U. z 14.09.1962 r) stanowiącego, iż przy stosowaniu niniejszej Konwencji przewoźnik odpowiada, jak za swoje własne czynności i zaniedbania, za czynności i zaniedbania swoich pracowników i wszystkich innych osób, do których usług odwołuje się w celu wykonania przewozu, kiedy ci pracownicy lub te osoby działają w wykonaniu swych funkcji. Sąd Rejonowy stwierdził, iż za fakt, że w dniu 10.04.2013 r. na granicy w K. B. kierowca samochodu wiozącego czerwone proso posłużył się oświadczeniem – deklaracją zmieniającą przeznaczenie towaru, a nie tą właściwą przesłaną przez pozwanego mailem w dniu 10.04.2013 r. do pracownicy powódki S. P., co spowodowało brak właściwej odprawy tego towaru-bez kontroli weterynaryjnej i było całkowicie niezgodne z celem przewozu tego towaru oraz celem zawarcia umów przewozu pomiędzy stornami sporu z Rosji do Polski, odpowiedzialność na podstawie wskazanych wyżej przepisów CMR ponosi powódka B. - (...) spółka prawa litewskiego z siedzibą w W.. Dlatego zarówno z punktu widzenia materialnoprawnego jak i jako zarzutu procesowego potrącenie wierzytelności dokonane przez pozwanego K. K. kwoty 5.394,50 EURO z tytułu szkody powstałej w wyniku niewłaściwego wykonania umowy przewozu z wierzytelnością jaka przysługiwała powodce z tytułu wykonanej usługi zgodnie z fakturami VAT o nr (...) zostało przez Sąd Rejonowy ocenione jako całkowicie skuteczne i zasługujące na uwzględnienie w tym procesie. Z tych względów Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo całości. Orzeczenie o kosztach procesu wynikało z art. 98 § 1, 2, 3 kpc a kwota tam wskazana stanowiła wymagropdzenie z tytułu zastępstwa procesowego wynikająca z treści art. §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł .

W apelacji od tego wyroku powódka wnosił o jego zmianę wyroku w pkt I poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego w obu instancjach według norm prawem przepisanych, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego, w wyniku nieprawidłowo przeprowadzonej, wybiórczej analizy poszczególnych dowodów z zaniechaniem wszechstronnego rozważenia całości zgromadzonego w sprawie materiału przejawiające się w :

- błędnym ustaleniu, że w dniu 10 kwietnia 2013 roku na granicy w K. kierowca samochodu o nr rej (...) posłużył się sfalszowanym oświadczeniem - tj. deklaracją zmieniającą przeznaczenie towaru, co spowodowało brak właściwej odprawy towaru, w sytuacji gdy powyższe ustalenia Sądu I instancji jawią się jako całkowicie dowolne, nie mające przede wszystkim oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a mianowicie w załączonych dokumentach z akt sprawy prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową L. - Północ w L. o sygn. 3 Ds 629/15 oraz II Kp

724/15, z których jednoznacznie wynika, że postępowanie w sprawie podrobienia i posłużenia się jako autentycznym w dniu 10 kwietnia 2013 roku na przejściu granicznym przez w/w kierowcę oświadczeniem, zostało umorzone z powodu niewykrycia sprawcy, zaś Sąd Rejonowy dokonał odmiennych ustaleń w tym zakresie, wyłącznie w oparciu o zeznania pozwanego K. K.;

- niezasadnym uznaniu, że B. (...) spółka prawa litewskiego ponosi odpowiedzialność za dostarczoną do agencji celnej deklarację o przeznaczeniu towaru, w sytuacji gdy na mocy zawartej przez strony umowy powódka była zobowiązana wyłącznie do przewozu towaru z Rosji do Polski w określonym terminie, czego skutecznie dokonała, zaś przedłożone do agencji celnej oświadczenie o przeznaczeniu towaru zostało przesłane powódce przez pozwanego, natomiast nie sposób wywieść na podstawie przepisów Konwencji CMR (Dz. U. z 14 września 1962r.), iż powódka ponosi również odpowiedzialność za dostarczone jej dokumenty przez pozwanego, z których wynikało, że przewożony towar nie wymaga kontroli weterynaryjnej oraz fito-sanitarnej, zaś powód nie jest zobligowany na podstawie wyżej wymienionych przepisów do badania wiarygodności dostarczonego jej dokumentu oraz jego zgodności z celem przewozu towaru;

- pominięciu istotnej okoliczności wskazywanej przez świadka M. S. (2) w dniu 5 października 2016 roku przez Sąd Rejonowy w Białymstoku VIII Wydział Gospodarczy, a mianowicie że cyt: „kojarzy pozwanego K. K., bowiem często szły do niego przesyłki przez inną spółkę, była to firma (...) i zawsze było oświadczenie, że przewożony towar nie będzie użyty jako pasza i towar taki nie podlegał kontroli", co w konsekwencji świadczy o tym, że pozwany importował głównie do Polski towar nie podlegający kontroli granicznej, zaś fakt przeprowadzenia takiej kontroli z punktu widzenia powódki był obojętny, bowiem spółka nie miała żadnego interesu prawnego ani faktycznego w uchylaniu się od przedmiotowej kontroli, natomiast analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do uznania, że to pozwany już na etapie wykonania umowy przewozu podjął decyzję o przeznaczeniu towaru importowanego do kraju, a teraz próbuje obarczyć skutkami swoich decyzji powódkę, uchylając się w ten sposób od zapłaty umówionego wynagrodzenia za przewóz towaru;

- sprzeczność poczynionych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mające istotny wpływ na jego treść, a przejawiające się w błędnym przyjęciu, że pozwany udowodnił zaistnienie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej powódki, tj. zarówno zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, szkodę w ustalonej przez Sąd I instancji wysokości, związek przyczynowy, a tym samym istnienie podstawy do uwzględnienia podniesionego przez K. K. zarzutu procesowego potrącenia wierzytelności, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie stanowi wystarczającej podstawy do ustalenia wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej powódki w szczególności przesłanki adekwatności związku przyczynowego pomiędzy powstałą „rzekomą” szkodą po stronie pozwanego a działaniem powódki oraz jej pracownika.

W odpowiedzi na apelację pozwany wnosił o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja, w świetle podnoszonych w niej zarzutów, nie prowadziła do uwzględnienia sformułowanych w niej wniosków.

Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz dokonaną przez ten Sąd ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i podzielił je w całości.

Wbrew zarzutom pozwanego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy przepisu art. 233 § 1 kpc, którego treść nakazuje, aby sąd oceniał wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania – na podstawie wszechstronnego

rozważenia zebranego materiału dowodowego. Jak zgodnie przyjmuje orzecznictwo i doktryna, o naruszeniu tego przepisu można zasadnie mówić tylko wtedy, gdy ustalony stan faktyczny nie jest możliwy do wywiedzenia w oparciu o przedstawione przez sąd dowody, a także wówczas, gdy sąd bezzasadnie pomija pewne dowody, opierając się przy dokonywaniu ustaleń faktycznych jedynie na części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 grudnia 2014 roku, sygn. akt I ACa 704/14, Lex; tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 stycznia 2016 roku, I ACa 881/15, Lex). Przy czym, nawet w takiej sytuacji, skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc będzie możliwe tylko wtedy, gdy prawidłowa ocena wszystkich dowodów prowadziła do ustaleń faktycznych mających wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy wydając wyrok, nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów. Analiza podniesionych zarzutów prowadzi do wniosku, iż skarżący w istocie całkowicie neguje ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i dokonana przez ten Sąd analiza dowodów, jednocześnie nie przedstawiając dowodów przeciwnych na potwierdzenie swoich twierdzeń. Dokonując ponownej analizy zgromadzonego materiału w przedmiotowym postępowaniu, Sąd Okręgowy doszedł do jednakowych ustaleń jakie poczynił Sąd pierwszej instancji.

Odnosząc się do poszczególnych okoliczności wskazanych w treści zarzutu, nie sposób się przychylić do twierdzeń powódki jakoby Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że w dniu 10 kwietnia 2013 roku na granicy w K. kierowca samochodu o nr rej (...) posłużył się sfałszowanym oświadczeniem (deklaracją zmieniającą przeznaczenie towaru). Skarżąca zarzuciła, że wskazane okoliczności Sąd Rejonowy ustalił wyłącznie na podstawie zeznań pozwanego K. K.. Podniosła ponadto, że analiza akt postępowania sprawy prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową L. - Północ w L. o sygn. 3 Ds 629/15 oraz II Kp 724/15 również nie potwierdzają tych okoliczności. W jej ocenie Sąd I instancji błędnie ustalił, że miało miejsce podrobienie i posłużenie się jako autentycznym w dniu 10 kwietnia 2013 roku na przejściu granicznym przez kierowcę dokumentem w postaci oświadczenia - deklaracji zmieniającej przeznaczenie towaru. Zgodnie ze stanowiskiem powoda Sąd Rejonowy powyższą okoliczność uznał za udowodnioną wyłącznie na podstawie zeznań K. K.. Twierdzenia te uznać należy za bezzasadne. W pierwszej kolejności wskazać należy, że treść art. 365 § 1 kpc zgodnie z którym dopiero prawomocne orzeczenie wiąże strony, sąd które je wydał, a także inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej. Zgodnie z art. 11 kpc sąd jest związany prawomocnym wyrokiem skazującym w postępowaniu karnym. Wprawdzie postępowanie w sprawie o sygn. akt 3 Ds. 629/15 zakończyło się umorzeniem postępowania w formie postanowienia, jednakże Sąd Rejonowy słusznie oprął się na nich przy ustalaniu stanu faktycznego. Wbrew twierdzeniom skarżącej wyciągnął on prawidłowe wnioski na podstawie akt wskazanego postępowania. Wynika stąd, że organy ścigania ustaliły, iż miało miejsce popełnienie przestępstwa, jednakże wobec niemożności ustalenia sprawcy czynu zostało ono umorzone na mocy postanowienia policji zatwierdzonego przez prokuratora z dnia 12 maja 2015 roku. Zatem dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia nie opierają się jedynie na podstawie zeznań pozwanego. Sąd Rejonowy wprost wskazał, że stan faktyczny ustalili na podstawie akt prokuratorskich i wyciągnął z nich wnioski wprost płynące.

W ocenie Sądu Okręgowego twierdzenie powódki, iż z analizy zgromadzonych w sprawie dowodów wynikało, że była ona zobowiązana wyłącznie do przewiezienia towaru z Rosji do Polski w określonym terminie, czego skutecznie dokonała, również należało ocenić negatywnie. Powódka z niewiadomych przyczyn pominęła okoliczność, że była zobowiązana nie tylko do przewozu towaru, co bezsprzecznie uczyniła, ale także była zobowiązana do dokonania w granicznym Inspektoracie Weterynarii w K., granicznej kontroli weterynaryjnej i fitosanitarnej przewożonego prosa. Jeśli pozwany nie przesłał powódce deklaracji o zwolnieniu towaru od kontroli fitosanitarnej, to posłużenie się przez kierowcę zatrudnionego przez przewoźnika takim dokumentem stanowi o niewłaściwym wykonaniu umowy uniknięcie poddania się właściwej odprawie granicznej zgodnie z wymogami wykonania usługi transportowej. N. jest przy tym z jednej strony fakt podrobienia dokumentu i posłużenia się nim przez kierowcę powódki, zaś z drugiej strony brak jest dowodu, by to pozwany taki dokument dostarczył powódce, jak też podnosiła go apelująca w swoim środku odwoławczym. Twierdzeniom powódki przeczą przy tym wnioski z dokumentów fitosanitarnych

i weterynaryjnych zawartych na kartach 103-115. Ponadto jak wynika z dokumentu CMR na (...) zawartego w aktach sprawy na karcie 154, przewieziony towar twierdzenie takiej kontroli nie przeszedł z uwagi na przedstawienie przez kierowcę sfałszowanego dokumentu -- karta 155. Ponadto jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, brak takiej kontroli uniemożliwiło pozwanemu sprzedaż przewiezionego towaru zgodnie z przeznaczeniem co zmusiło go do sprzedaży po cenie czterokrotnie niższej. Negując wskazane okoliczności powódka nie przedstawiła jednakże żadnych dowodów obalających wnioski płynące ze wskazanych dokumentów, co nakazywało uznanie ich za wiarygodne. Zatem twierdzenia powoda o braku odpowiedzialności we wskazanym zakresie nie znajdują w uznania i nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie podzielił również twierdzenia powódki odnośnie błędnej analizy treści zeznań świadka M. S. (2) we wskazanym fragmencie. Powódka wywodziła, iż z treści zacytowanego fragmentu zeznań wynika, że pozwany importował głównie do Polski towar nie podlegający kontroli granicznej. Jednocześnie w jej ocenie fakt przeprowadzenia takiej kontroli z jego punktu widzenia był obojętny, bowiem spółka nie miała żadnego interesu prawnego ani faktycznego w uchylaniu się od przedmiotowej kontroli. Wskazać należy, iż cytowany fragment został przez skarżącego wyrwany z kontekstu całości wypowiedzi wskazanego świadka. Nawet z treści samego fragmentu nie wynika jednoznacznie, że pozwany przewoził towar nie podlegający kontroli granicznej. Zeznania te winny być ocenione w kontekście całości materiału dowodowego w niniejszej sprawie, co Sąd Rejonowy wykonał prawidłowo. W pierwszej kolejności wskazać należy, że cytowany fragment dotyczy transportu dokonywanego przez inny podmiot tj. firmę (...) a nie przez powodową spółkę. Ponadto Sąd Okręgowy nie znalazł potwierdzenia w aktach sprawy dowodu potwierdzającego, że pierwotnym zamiarem pozwanego było przewiezienie towaru bez konieczności zgłoszenia się do kontroli fitosanitarnej i weterynaryjnej. Ubocznie wskazać należy w odniesieniu do braku interesu powódki w pominięciu takiej kontroli, że treści zeznań pozwanego wynika, że odprawa celna bez takiej kontroli jest szybsza. Stąd też w ocenie Sądu Okręgowego, powyższe ustalenia Sądu i instancji również uznać należy za prawidłowe, a zarzut jako bezzasadny.

Odnosząc się do ostatniego z kwestionowanych ustaleń, wskazać należy również i jego bezzasadność. W ocenie Sądu Okręgowego nie znajdują potwierdzenia tezy strony powodowej o braku wykazania przez powoda związku przyczynowego pomiędzy działaniami powódki polegającymi na niewłaściwym wykonaniu umowy przewozu a poniesioną przez pozwanego szkodą majątkową. Fakt powstania wierzytelności po stronie pozwanego względem powódki potwierdzają dowody z dokumentów w postaci: faktury VAT nr (...), umowy kupna sprzedaży nr 19/03/2013 z dnia 19 marca 2013 roku a także oświadczenia odbiorcy z dnia 19 kwietnia 2013 roku. Wiarygodność wskazanych dowodów nie była kwestionowana przez strony w toku procesu, a ich autentyczność nie budziła wątpliwości, jak również nie była kwestionowana przez powoda. Sąd Okręgowy po ponownej analizie wskazanych dokumentów, podzielił stanowisko Sądu I instancji. Wskazać należy również, iż pozwany złożył w sposób prawidłowy oświadczenie o potrąceniu oraz o wysokości kwoty potrącenia informując o tym powódkę jeszcze na etapie przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie. Tym samym wskazać należy, że jeżeli strona pozwana udowodniła fakty przemawiające za zasadnością podniesionego zarzutu potrącenia wierzytelności, to na drugiej stronie procesu spoczywa w istocie ciężar udowodnienia faktów przeciwnych. Powód w tym zakresie nie zaoferował żadnych dowodów, które mogłyby skutecznie podważyć stanowisko zajęte przez pozwanego.

Sąd Rejonowy ustalił prawidłowo stan faktyczny w niniejszej sprawie, wskazując dowody na których oparł się ustalając poszczególne fakty. Pozwany przedstawił dowody potwierdzające jego twierdzenia o zaistniałej szkodzie z winy powoda a także o dokonaniu potrącenia wzajemnych wierzytelności. Powód zaś chcąc obalić wyżej wskazane twierdzenia winieni przedstawić dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń gdyż to na nim ostatecznie spoczął ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc. Powód nie sprostał swoim obowiązkom a wobec istnienia dowodów przeciwnych Sąd Rejonowy słusznie ustalił wskazany w uzasadnieniu swojego orzeczenia stan faktyczny. Powyższe powoduje, iż przedmiotowa apelację ocenić należy jedynie za gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sąd I instancji.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 385 kpc, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego, zważywszy na jego wynik, orzekł w oparciu o art. 98 § 1 kpc, zaś należność z tego tytułu objęła, w myśl

art. 98 § 3 kpc w zw. z art. 99 kpc, wynagrodzenie radcy prawnego (§10 ust.1 pkt 1 w zw. z §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października września 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO E. J. SSO P. G. SSO M. S.